

Dưới góc nhìn của Himemiya Shion

“Chắc giờ này Gabriella đang gặp Takioto-kun rồi đấy nhỉ”

Chủ trì Benito nở nụ cười mãn nguyện trong khi tắt Tsukuyomi Traveller.

“Thế có ổn không? Nói như vậy rồi giao hết mọi thứ cho Kou. Con bé là cô em bé bỏng của ngài mà?”

Sau khi tôi nói câu đó, chủ trì đáp [Tất nhiên] và gật đầu.

“Ta nghĩ như vậy là tốt nhất. Vì chính lợi ích của Gabriella, ta mới giao con bé cho Takioto-kun chăm sóc. Nó đáng sợ là thứ ta không nên can thiệp. Thật có lỗi với Takioto-kun quá... Ta nhất định sẽ tới xin lỗi cậu ấy”

Tôi không nắm rõ chi tiết, nhưng vì đó là về chủ trì.

“Hắn ngài phải có lý do của mình đúng không? Ai chứ riêng Kou, miễn là ngài giải thích cho em ấy, thì mọi chuyện sẽ ổn cả thôi”

Nhưng tôi thắc mắc, liệu chủ trì có chịu tiết lộ về chuyện đó hay không. Bản thân tôi cũng có những thứ mà mình không muốn nhắc tới trừ khi nhận được kết quả cuối cùng.

“.....”

“Sao thế? Tự dưng nhìn tôi như vậy”

“Phải rồi..... Chẳng phải em cũng rất thích Takioto-kun còn gì, Shion-chan?”

“Em ấy đáng yêu mà, tôi đã hiểu vì sao Yukine lại thích em ấy tới vậy”

Vốn dĩ việc em ấy có thể khiến Yukine chết mê chết mệt tới mức đó, đã đủ khiến tôi cảm thấy ấn tượng rồi.

“Vậy à, thế thì càng thêm lý do để ta giao em ấy cho Takioto-kun”

“Ồ... Vậy chẳng phải ngài cần nói cho con bé biết sao? Về việc con bé đã đủ điều kiện gia nhập Tam hội, nhưng chính anh trai, chính chủ trì, là người đã từ chối lời xin gia nhập ban lễ nghi của con bé. Tôi rất muốn biết lý do của ngài về chuyện này đây, chủ trì”

Nghe thấy thế, chủ trì đáp với điệu cười thiếu tự nhiên.

“Dù là tốt hay xấu, thì ta nghĩ lần này Gabriella đang tự ép bản thân quá mức”

“Gì cơ, ý ngài là sao?”

“Thì đối với ta mà nói, để trở nên giỏi giang hơn, nhiều khi chúng ta cứ tự ép bản thân làm những điều không thể”

.....Thực ra, tôi hiểu ý anh ta muốn nói. Con người có thể trưởng thành hơn bằng việc ép đặt mình vào thế khó, và mài giũa bản thân thông qua điều đó. Ngay cả chính tôi trước đây, đã vô số lần đặt bản thân vào nguy hiểm

“Nhưng em biết đấy, Ban lễ nghi là nơi khắc nghiệt. Đâu phải ai cũng mạnh như Shion-chan và Takioto-kun chứ”

“Mà tôi nghĩ, mấy lời bọn họ nói chỉ giống như tiếng càu nhàu của kẻ thất bại thôi chứ có gì đâu”

“Không nhiều người nghĩ giống em đâu. Đặc biệt là Gabriella, ta nghĩ con bé rất nhạy cảm trước chúng. Tất nhiên, hơi đề phòng trước những lời nói xấu chẳng phải điều gì sai. Nhưng, bản chất của chúng ta là vậy, ban lễ nghi chúng ta phải chứng minh rằng mình chịu đựng được”

Chủ trì khẽ thở dài rồi đứng dậy.

“Gabriella là một đứa nghiêm túc, nhưng chỉ tiếc là nghiêm túc quá. Vì thế mà ban lễ nghi không hợp với con bé. Nhưng em biết không, nếu mọi chuyện suôn sẻ, đó có thể là bàn đạp giúp con bé trưởng thành hơn đây”

Nghe lý do của anh ta, tôi biết anh ta vô cùng quan tâm tới Gabriella.

“Nếu Gabriella chứng minh được con bé có thể vượt qua được chuyện đó, bạn bè nó sẵn sàng đứng ra hỗ trợ con bé, thì ta sẵn lòng chào đón em ấy tới ban lễ nghi. Ta thấy thật có lỗi với Takioto-kun, nhưng ta sẽ giao phó cho cậu ấy xác định việc này. Và nếu có thể....”

Vậy là sau một hồi cân nhắc, hết lần này đến lần khác, anh ta cuối cùng đã quyết định giao phó cả hạnh phúc của em gái mình vào tay Kou.

Chủ trì rời mắt khỏi tôi và nhìn về phía cửa căn phòng. Cùng lúc đó, tiếng gõ cửa kêu lên.

“Chào Benito-kun. Shion. Và.... Ồ, em ấy không ở đây sao?”

Hội trưởng Monika bước vào trong. Đảo mắt một vòng quanh căn phòng rồi đi về phía chỗ chúng tôi.

Thấy thế, tôi liền đứng dậy đi pha trà.

“Vậy là cậu tới đây không phải vì tớ mà là vì thằng cu đó sao? Tớ ghen tị đó!”

“Chuyện thường tình mà?... Nhân tiện, tớ vừa chợt nhớ ra, hình như em nó định tán tỉnh tớ đây. Tớ mong chờ việc đó lắm nha”

Cô ấy cười đắc chí khi nói ra câu đó, với lại tôi không nghĩ đó chỉ là nói đùa cho vui, mà xem ra cô ấy thật sự mong chờ em ấy đến tán mình. Chủ trì Benito hứng khởi với nụ cười thường ngày và tôi kéo ghế cho cô ấy.

“À, vậy là về vai trò của cậu ấy trong Tam hội hả? Thế, hôm nay cậu ghé qua có việc gì? Không phải chỉ vì cậu ấy thôi đấy chứ?”

“Về việc chọn lựa thành viên cho Tam hội. Năm nay nhiều đứa xuất sắc nhờ? So với năm ngoái, các em ấy cũng gia nhập Tam hội sớm hơn rất nhiều”

Trong lúc lắng nghe hội trưởng, tôi dồn ma lực vào viên ma thạch, kích hoạt vòng tròn ma thuật. Khi nghe tiếng nước sôi từ ấm đun, tôi rót nước vào trong ấm trà đã chuẩn bị từ trước.

“Đúng là nhiều thật. Bắt đầu từ Takioto-kun, Trefle-san, ngay cả Gabriella nữa....”

“Cậu tính làm gì với Gabriella thế? Em ấy là em gái cậu mà? Tớ tưởng cậu sẽ nhận em ấy vào ban lễ nghi chứ.... Ồ, cảm ơn em”

Ngay khi nhận tách trà từ tôi, cô ấy bèn nhấp một ngụm.

“Haha, Shion-chan cũng nói y như cậu”

“Rõ ràng còn gì? Chẳng phải cậu vẫn luôn khoe em gái mình tuyệt vời thế nào sao? Tớ còn tưởng cậu là đứa siscon nặng đấy. Thế, Benito-kun, rốt cuộc cậu muốn Gabriella vào ban lễ nghi không? Hay.....”

“Tớ có muốn em ấy vào ban lễ nghi, tớ muốn em ấy vào nhưng đó là cho đến khi con bé quyết tâm.

Không phải dưới cái bóng của tớ, mà phải bằng chính sự quyết tâm của con bé”

“Quyết tâm của em ấy?”

“Con bé đã núp dưới cái bóng của tớ quá nhiều”

Dứt lời, chủ trì uống ngụm trà.

“Đối với tớ.... mà nói. Có một người đóng vai trò là [Ánh sáng] dẫn lối cho mọi người. Ở thế hệ chúng ta, đó sẽ là cậu, hội trưởng Monika”

“Chà, cảm ơn cậu. Rất vui khi được cậu nói vậy”

“Rồi ở thế hệ của Shion-chan, là phó hội trưởng. Và năm nay... trong số tất cả những đứa tớ đã gặp, cậu ta là người để lại ấn tượng lớn nhất”

“Là Takioto Kousuke?”

Chủ trì đặt tách trà lên đĩa rồi gật đầu với tôi.

“Ừ, đúng vậy. Một cậu nhóc thú vị phải không? Cậu ta trở thành đề tài nóng hổi xung quanh chúng ta. Không dừng lại ở đó, dù theo chiều hướng xấu hay tốt, các học sinh khác cũng tỏ ra quan tâm tới anh chàng này. Thậm chí tài giỏi như hai cô gái các cậu còn bị thu hút bởi cậu ta, ngay cả hiệu trưởng Hanamura cũng kỳ vọng rất nhiều vào anh bạn đó”

“...Quả đúng là vậy”

“Một ánh sáng chói lóa, đôi khi là mục tiêu để mọi người hướng tới, lúc thì là kẻ thù khi lại là đồng minh. Và quan trọng nhất, là một ánh sáng dẫn lối. Cho tất cả mọi người, và cả Gabriella nữa. Mặc dù, cậu ta cũng phủ lên một cái bóng lớn chẳng kém”

Một cái bóng ư. Tôi phần nào hiểu được từ này. Đã có một số học sinh bỏ học. Họ mất đi tự tin trước chùm ánh sáng đó, mất đi mục tiêu của bản thân.

Cả tôi và chủ trì Benito đều tin rằng những người như vậy nên bỏ học thì hơn. Đặc biệt là đối với những người có ước mơ nguy hiểm như trở thành mạo hiểm giả.

“Và ta có niềm tin mạnh mẽ rằng, cậu ấy sẽ đưa nó tới hồi kết.... À không, ta nghĩ mọi thứ sẽ tốt hơn khi tất cả chúng ta đoàn kết”

“Đoàn kết làm gì cơ?”

“Nếu cả ta, hội trưởng Monika, Stefania-sama và các sempai thuộc Tam hội không làm được-----”

“----Khoan đã”

Hội trưởng Monika nhìn chủ trì Benito với vẻ nghiêm nghị.

“Tớ sẽ tự lo liệu việc đó”

“À phải nhờ. Chúng ta vẫn còn một năm nữa. Có lẽ đó có thể là cậu thật. Nhưng, tớ nghĩ Takioto-kun có thể cũng sẽ đứng ra nhận việc đó đấy. Ngoài ra tớ có cảm giác, cả tớ và cậu có khi sẽ là thành viên nhóm của cậu ta luôn không chừng”

Tôi không hiểu họ đang nói về chuyện gì. Kể từ khi gia nhập Tam hội, đôi khi tôi lại có cảm giác các tiền bối đang giấu giếm chúng tôi điều gì đó. Nhưng tôi chưa bao giờ chia sẻ cảm giác này ra ngoài.

“Quả nhiên hai người đang giấu tôi chuyện gì đó”

Chủ trì chấp hai tay lại rồi nháy mắt với tôi.

“Xin lỗi em, bọn ta sẽ nói với Mizumori-san và những người khác nữa, nên em có thể kiên nhẫn không?”

“Nếu vậy thì thôi.... Không sao đâu”

Nhưng vẫn có những điểm tôi muốn anh ta nhanh chóng giải thích cho mình.

Hội trưởng Monika đang nhìn thẳng về phía chủ trì, nhưng cuối cùng cô ấy cũng từ bỏ, miệng buột một hơi dài.

“...Vậy ra cậu kỳ vọng vào em ấy tới mức đó”

“Phải, rất kỳ vọng là đằng khác. Một kỳ vọng rất lớn. Giống như cách chúng ta kỳ vọng vào đội phó Mizumori vậy”

Anh ta nói thế, thả lỏng cơ thể rồi mỉm cười.

“Mà đồng thời, tớ còn nóng lòng muốn xem mấy cái vấn đề kỳ lạ cậu ta phải đối mặt. Đặc biệt là mối quan hệ của cậu ta với các cô gái! cũng như cách cậu ta quyết định hướng đi của ban lễ nghi trong tương

lai”

Quả nhiên, tôi có cảm giác chủ trì giống kiểu người thích đi chọc gậy bánh xe. Ngay cả anh ta có đang thận trọng, thì thể nào cũng bị người khác bắt ngờ tới “hỏi thăm” cho mà xem.

“Wahahaha! Phải, chuẩn luôn ha, cậu nhóc lại chót đại làm gì đó nữa cho coi”

“Hầy, khi một đứa ngỗ ngược số một của năm hai nói câu đó là nghe có vẻ không ổn thật rồi.... Lần này nếu là về cái hầm ngục học viện cậu ta chinh phục lần trước thì còn được, chứ ta không muốn dây dưa vào bất cứ thứ gì dị hợm hơn thế đâu”

“Ôi, chủ trì nói chuyện khó nghe quá à”

Khi tôi đưa tay lên bịt hai tai lại, chủ trì Benito lấy Tsukuyomi Traveller ra xem và nói: [A, gọi rồi]

“Ai?”

“Gabriella”

“Ồ, là về việc đó nhì”

“Gì thế, chị nghe với được không?”

“Được chứ. Về chuyện lúc nãy bọn em bàn tới ấy mà. Chủ trì Benito cố tình để Gabriella tới tấn công Kou đó chị. Dĩ nhiên, bọn em không nói trước cho Kou biết”

“Ra vậy, Ủn ừn, vậy là em đã gặp Takioto-kun rồi hả?” Chủ trì Benito trò chuyện vui vẻ với Gabriella

“Arara, tội nghiệp Takioto-kun. Hay chị rủ em ấy qua hội học sinh nhì?”

“Hahaha, làm sao mà thế được”

“Eh!? T, tại sao?... Thật hả? rồi, ừ, ừ, anh hiểu rồi. Thế thì tìm một cái hầm ngục để chinh phục là được chứ gì. Anh sẽ sắp xếp cho em”

“.....Này, trông cậu ấy khả nghi nhì? Có gì đó xảy ra chẳng?”

“Phải, em cũng nghĩ như chị”

Nhìn chủ trì Benito cười gượng, là chắc chắn đã xảy ra gì đó.

“Chết ta rồi, hỏng cả rồi. Ta biết cậu ấy là người khó đoán, nhưng thế này thì vượt ngoài tầm dự đoán của ta, Hahaha”

“Có chuyện gì vậy?”

Chủ trì Benito cười cay đắng trước câu hỏi của hội trưởng Monika.

“Nếu cậu nhóc đen đui, thì ta nghĩ cùng lắm cậu ấy sẽ gây ra một trận chiến với em gái mình... Ủ thì, theo nghĩ lí nó vẫn là một trận chiến thật”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Hội trưởng Monika biết Hijiri Iori-kun đúng không?”

Đưa mà Kou từng nhắc đến ư?

“À ừ, hình như em đó là bạn thân Kousuke-kun. À, tớ đang tính tuyển mộ em ấy vào hội học sinh, có gì nhớ giúp đỡ em ấy nhé”

Không chỉ Kou, nhóc đó cũng được hội trưởng Monika đánh giá tốt.

“....Bộ em ấy đứng ra bảo vệ Kou à?”

Vì hai đứa là bạn thân với nhau, có lẽ chuyện đó sẽ xảy ra thật. Tôi không quan tâm người ta nói xấu mình tới mức nào, nhưng ai dám động vào Yukine, Fran hay Kou, là tôi sẽ khá là giận đấy.

“Không, mà hơi khác một chút.... Là em kế của Iori-kun”

“Em gái? À, tớ có nghe về em ấy, là cô bé mới chuyển về học viện mình đúng không? Nhớ không nhầm, hiệu trưởng Hanamura cũng nói: [Bé đó không giỏi như Kou-chan, nhưng là một đứa trẻ tài năng đó. Cô nghĩ bé đó là ứng cử viên sáng giá cho Tam hội đây]

“Ồ, là em gái nhưng mà lại học cùng lớp với anh trai mình sao”

“Chắc em ấy trở thành em gái do phụ huynh họ tái hôn với nhau, có nghĩa là em kế. Thực ra, tớ cũng định nói với cậu về cô bé đó”

“Fufu, nhận được con dấu chấp thuận nhập học từ hiệu trưởng, chắc chắn là một nhân tài... nhân tiện, chủ trì, có chuyện gì với cô bé đó thế?”

“.....Có vẻ Hijiri-san cũng tham gia trận đấu, nên em gái tớ muốn chuẩn bị một trận tay ba với Takioto-kun.... Chưa kể, hình như giờ con bé còn háo hức đánh nhau với Hijiri-san hơn cả Takioto-kun ấy chứ”

Vậy mà cứ tưởng giao được hết mọi chuyện cho Kou, cuối cùng lại thành ra thế này đây.

“Ồ! Mọi thứ càng trở nên thú vị nè!”

Được rồi, Gọi cho Kou phát để biết thêm chi tiết nào!

Trong khi chạy RTA, có một thứ cần lưu ý. Tất nhiên, đó là tính hiệu quả, nhưng để đạt được điều đó, bạn sẽ cần hỏa lực, phản xạ và những thứ tương tự. Nếu muốn trở thành bá chủ thế giới, một điều nữa mà bạn cần đó là sự kiên trì.

Tôi mới chỉ nêu ra một vài điều, còn một thứ khác quan trọng không kém.

Đó là biểu đồ.

Biểu đồ là thứ giống như một hướng dẫn chinh phục hàm ngực mà bạn có thể viết ra. Để hoàn thành mục tiêu kịp thời gian, bắt buộc phải lập biểu đồ để tối ưu hóa tính hiệu quả và ghi chép lại những sai lầm bạn phạm phải trước đây.

Những người chạy RTA phải thực hiện nghiêm túc mọi nhiệm vụ trên biểu đồ, từ đó mới hòng đạt được mục tiêu đúng thời hạn. Ngược lại, nếu người chơi nào tạo ra một biểu đồ rác, thì thời gian cũng coi như vứt ra ngoài cửa sổ.

Vậy nên lập biểu đồ như thế nào? Cách đơn giản nhất đó là tìm những người chơi tiên phong (Những người cũng sử dụng RTA trong cùng một tựa game). Bạn có thể xem các video hướng dẫn trên mạng, hay hơn nữa là tự tay tạo ra biểu đồ của riêng mình.

Điều này sẽ đòi hỏi bạn phải tự mình chơi thử, sau đó sửa đổi nó hết lần này đến lần khác cho đến khi tạo ra một biểu đồ hoàn thiện, rồi tiếp đến tự mình thử nghiệm lại.

Nếu không có người chơi đi trước... bạn buộc phải thu thập thông tin trên các trang mạng và tự đích thân vùi đầu vô nghiên cứu.

Trong Magiero này, bản thân tôi đã giống như một người chơi tiên phong rồi, nên tự tôi đã hoàn thành việc nghiên cứu cũng như thử nghiệm. Tôi nghĩ mình đã làm tốt. Bởi tôi đã chơi lặp đi lặp lại rất nhiều lần, rất nhiều thông tin còn đọng lại trong đầu tôi. Nếu tôi chỉ đơn thuần sử dụng biểu đồ của người khác, thì có lẽ giờ đã chẳng nhớ một tí tẹo nào.

Thực ra, tôi đã tạo nên rất nhiều biểu đồ, nhưng một trong số những biểu đồ cần thiết nhất đó chính là biểu đồ kỹ năng ninja. Do Iori có thể đạt được hầu hết các loại kỹ năng nhờ cái hào quang nhân vật chính, nên việc lĩnh hội các kỹ năng hữu dụng của một nhân giả là cực kỳ có ý nghĩa.

Nếu đã muốn nhắm tới kỹ năng này, thì tiện thể hãy nhắm vào nhiều mục tiêu hơn, một mũi tên trúng hai, ba, bốn con chim mới là hợp lý. Dĩ nhiên, biểu đồ tôi lập ra vốn là như vậy. Thế nên tôi mới mời mọi người đi cùng mình.

Sau một hồi giải lao, tôi tới điểm hẹn thì....

“Nè, Takioto. Từ buổi tập sáng nay của tụi mình là chị đã nghĩ như vậy rồi, nhưng bộ em không thấy mệt à?”

Đang bận ưu tư, thì có ai đó gọi tôi.

Chị ấy tới đây lúc nào vậy? Yukine-sempai ngó vào mặt tôi trong lúc vén mái tóc của mình sang một bên. Tim tôi cứ đập loạn xạ khi nhìn thấy khuôn mặt mỹ miều của tiền bối, tôi ra vẻ bình tĩnh đáp lại chị ấy một cách tinh bơ [Vâng].

“Em có thể mệt thật, nhưng vẫn còn nhiều việc phải làm nên....”

Thực chất câu trả lời của tôi phải là, có, em có mệt. Gabby thì tuyên chiến với tôi, vừa về đến nhà thì Shion-san đã gọi điện, ngoài việc xin lỗi tôi ra, chủ trì Benito còn nói [Giao cả cho chú em đấy]. Anh ấy chẳng nói rõ giao cho tôi cái gì, nhưng tóm lại là muốn tôi làm gì đó.

Và... tôi thắc mắc không biết vì sao. Vì sao chị ấy lại chạy bộ và đấu tập cùng tôi sáng nay?

Rời mắt khỏi tiền bối, tôi quay sang nhìn Yuika đang ngồi ở đó. Nhỏ nhìn lại tôi, trao cho tôi một nụ cười rồi nháy mắt một cái. Nụ cười trông gian xảo thật sự. Nhưng vẫn đáng yêu phát xiu.

“Hầy- dà-aaaaa”

“Gì mà thờ dài ghê thế? Anh không vui khi thấy em ở đây sao?”

Em ấy nghe được tiếng thờ dài, hay đơn giản là thấy vai tôi chùng hết cả xuống vậy nhỉ? Nhỏ bước tới, trông có vẻ không hài lòng.

“Aaa, anh vui rớt nước mắt ấy chứ-“

“Thế cái giọng thiếu sức sống đó từ đâu mà ra? Em đang ở đây đó? Thôi nào, vui lên, VUI LÊN ĐI!”

Không phủ nhận nhỏ xinh thật. Nhưng khi nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua, tôi xin rút lời nhận xét đó.

“....Sao em ở đây?”

“À, anh muốn biết ư?”

Em ấy nói với giọng rụt rè rồi đảo mắt đi chỗ khác.

Cô nàng bắt đầu ngập ngừng.

“Umm, chả là.... cái này”

Tiền bối ghé vào tai tôi.

“Takioto, cứ giao chuyện của em ấy cho chị. Chị cũng đã nói với Ludi rồi”

Nghe tiền bối nói tôi mới nhận ra.

Chắc chắn là về lần trao đổi đó của tôi với em ấy. Sau bữa ăn hôm đó, em ấy có rất nhiều cơ hội để nói chuyện với Yukine-sempai. Yuika chắc đã tới tâm sự với chị ấy. Và dĩ nhiên, tiền bối rất sẵn lòng đứng ra giúp đỡ.

Phải, một chị tiền bối vô cùng kiên định, chính là tiền bối mà tôi đem lòng yêu.

Câu hỏi tôi đặt ra thật hồ đồ, khi ép em ấy phải nói ra một thứ khó giải thích như vậy. Giờ tôi đã đoán ra chuyện gì, nên câu hỏi đó không còn cần thiết nữa.

Rồi... đột nhiên có thứ gì đó vỗ vào lưng tôi.

“Sao anh lại cười như thế. Trông đáng sợ lắm đó?..... nhưng, em cảm ơn”

Thôi không bàn sâu nữa. Nhìn Yuika buồn thiu như vậy, làm sao tôi vui cho nổi.

“Không cần cảm ơn anh. Người em cần tỏ lòng biết ơn vô bờ là Sempai kia. À....em đến đúng lúc lắm, muốn đi cùng bọn anh không Yuika?”

Nghe tôi nói mà Yukine-sempai cười gượng.

“Biết ơn tới mức đó, thì chị không dám nhận đâu... vấn đề cũng còn chưa được giải quyết nữa”

Tiền bối tốt bụng tới mức làm tôi chỉ muốn cống hiến hết mình cho chị ấy thôi. Được thế là tốt lắm rồi.

“Được chứ. Nhưng vấn đề là.... anh định dắt em đi đâu?”

“Đó là nơi giúp em trở nên mạnh hơn. ‘em không muốn thua Iori’ mà đúng không? Rồi còn rắc rối với Gabb.... Gabriella nữa”

“Em không muốn thua nhưng mà....”

“Hôm nay em bận à?”

“Em không.... Nhưng trông anh hào hứng lắm, còn hơn cả sở khanh đi cửa gái ấy”

“Được rồi, em không muốn đi thì thôi nhé, nhưng dù sao nó chắc chắn có lợi cho em đó Yuika”

Mặt nhỏ lộ rõ vẻ [Eeh, ý anh là sao?], nhưng nó nhất định có ích cho phong cách chiến đấu của Yuika mà, thế nên tôi mới ngộ ý như vậy chứ.

“Dù sao thì có Yukine-sempai đi cùng mà, nên chỉ lần này thôi, em thấy sao?”

Khi tôi hỏi, người đầu tiên có phản ứng không phải Yuika mà lại là tiền bối.

Nghe thấy tiếng chị thở dài, mắt tôi và Yuika quay sang nhìn chị ấy. Tiền bối đang mỉm cười triu mến.

“Chị sao thế?”

Yuika nghiêng đầu hỏi.

“Không, chả là chị cũng hay nghĩ như em. Thi thoảng Takioto lại cứ hơi phóng đại quá. Nhưng mà”

“Sao ạ....?”

“Nhìn cậu nhóc lúc này. Là chị dành trọn sự tin tưởng cho cậu ấy”

Tiền bối nói câu đó rồi cười lớn Hahaha. Nhìn chị ấy khiến ngực tôi dần nóng ran. Nghe sao mà lòng tôi mãn nguyện quá.

“Em cũng thế, em tin chị từ tận đáy lòng mình, Sempai”

Cả Ludi nữa, Nanami cũng vậy, chị Hatsumi và cô Marino luôn.

“....Em hiểu rồi. Nếu Mizumori-sempai đã nói vậy, dù có hơiiiii lo lắng chút xíu, em vẫn xin được đi cùng hai anh chị ạ”

Yuika nói điều đó khi nhìn chúng tôi.

Lạ thay, nhỏ vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt ngờ vực.

(Transnote: em nó đi guốc trong bụng main là một thằng fuckboy dỏm rồi, thế mà sau này vẫn đâm đầu vào nó nữa thì chịu :)

Sau khi tiễn Yuika về ký túc xá để em ấy chuẩn bị, chúng tôi cũng quay về nhà của mình. Do đang là buổi sáng cuối tuần, nên không có nhiều người qua lại trong khu dân cư.

“Cảm ơn chị, Sempai”

“Về chuyện gì?”

Tiền bối nghiêng đầu. Chị ấy không giả vờ ngây thơ, mà nhất định đó là phản xạ tự nhiên. Giúp đỡ Yuika

cũng chỉ là theo bản năng của chị. Đó là tất cả những gì tôi nghĩ.

“Là về Yuika”

“À, ra vậy. Ngược lại chị muốn khen em vì chuyện đó đấy Takioto”

Dứt lời, chị hé nụ cười tỏa nắng và vỗ vào lưng tôi.

“Em sao?”

“Ừ, chị có nghe từ Yuika. Rằng em đã tận tình quan tâm và cho em ấy lời khuyên”

Đúng là tôi đã quan tâm hết mức có thể, nhưng tôi không nhớ đã khuyên nhủ được gì cho em ấy. Mặc dù tôi còn đang tính dùng vũ lực để giải quyết vấn đề cho em.

“Em chưa khuyên nhủ em ấy được gì mà?”

“Đúng là Yuika chưa nói chi tiết cho em. Nhưng em vẫn luôn sẵn sàng lắng nghe cô bé. Thế nên.... em biết không”

Tiền bối mỉm cười, lấy một hơi thật sâu xen với khuôn mặt hơi ngượng đỏ.

“Chị thích điểm đó của Takioto”

Thiệt tình, tôi thấy thật không công bằng. Khi chị ấy “tấn công” tôi bất ngờ như vậy.

Tim tôi đập thình thịch, có khi nó sắp phóng ra khỏi miệng không chừng.

“Vậy ạ. Em thì thích mọi thứ của Sempai”

Tôi không tài nào giả vờ giữ bình tĩnh được nữa rồi, nên là đánh liều thôi.

“MỌI, MỌI THỨ SAO!?”

Dáng vẻ đường hoàng thường nhật của tiền bối cùng đôi mắt đảo loạn xạ của chị, rồi đến cả giọng nói ngân cao lên ấy nữa, Mọi thứ trông thật dễ thương làm sao.

“Em, em ngốc lắm. Đừng đùa kiểu đó. Tự dưng nói nhăng nói cuội gì vậy”

“Không nhưng mà, đó là sự thật”

Dứt lời tôi lấy lá bùa hộ mệnh chị tặng tôi. Tôi tươi cười giơ nó ra trước mặt chị, mặt tiền bối đỏ rực, chị tóm lấy áo tôi.

“S, sao lại có tán tỉnh chị ở nơi vắng vẻ thế này! Em đang muốn thu hút hận thù phải không? Làm vậy ở đây đâu có ý nghĩa gì cơ chứ!?”

“Sempai à, em đùa, em đùa thôi mà”

[À] giọng của tiền bối yếu ớt đi.

“Gì, gì chứ, ra... ra là vậy. Được rồi. Đừng đùa giỡn chị quá như thế....”

Nhìn vẻ tủi thân và thất vọng của chị.

“Thực ra em nói thích chị là đùa, nhưng việc em cực kì thích chị là thật đó mà”

Tôi bí quá nên chỉ nói được như vậy.

“tssuuuuu! NÓ CHẢ NHƯ NHAU CÒN GÌ!”

Transnote: Ở thể tóm lại là yêu nhau chưa?

Nhắn giả trong MagicalExplorer là một chức nghiệp nhận được nhiều ưu ái.

Nhờ chức nghiệp nhẵn giả, mà một nhân vật nam thuộc Tam hội có thể nổi bật hơn các nhân vật nam khác, ngay cả trong câu lạc bộ báo chí cũng có một cô nàng đủ khả năng cạnh tranh với các nữ chính, cũng là nhờ kỹ năng ưu ái đó.

Giờ thì, tồn tại rất nhiều cách để nhận được các kỹ năng trong bộ kỹ năng nhẵn giả. Tôi nhớ là có thể học [Nhẵn thuật] từ các giáo viên, hoặc từ các nhân vật sở hữu số kỹ năng đó, hay kiếm chúng trong hầm ngục.

Nếu muốn học được chúng một cách đơn giản và nhanh chóng, thì tôi chỉ cần đến chỗ các giáo viên hoặc các nhân vật ninja là được. Tuy vậy, nếu kỹ năng ấy có thể đạt bên trong hầm ngục, và xét tới những vật phẩm có thể nhận được, cũng như tính hiệu quả nó đem lại, thì sẽ có lợi hơn khi vào trong đó.

Nếu là vậy, thì việc tôi vào hầm ngục là điều không thể tránh khỏi.

Có điều người chơi vẫn phải phụ thuộc vào quá trình vượt hầm ngục. Nếu để mất quá nhiều thời gian chinh phục, thì cũng có khả năng nhờ giáo viên dạy sẽ đem lại hiệu quả hơn.

Chỉ có duy nhất một kỹ năng là tuyệt đối cần thiết, nếu tôi có thể đạt được kỹ năng đó thì.... Thôi, cứ xác định hướng đi của mình là như vậy đã.

Được, tôi sẽ nghĩ tới việc đó sau.

Hiện tại điều tôi cần tập trung đó là hầm ngục này. Đáng số nó phải như thế.

“.....Thế mà lại có cảm giác gì đó là lạ”

Không hiểu sao, tôi không thể tập trung được.

“Gì thế này?”

Ludi hoảng hốt nhìn tôi.

“Xem kìa, chúng ta đang đi giày lên chiếu tatami đó”

Hầm ngục chúng tôi đang ở trong lúc này là [Thành Karakuri]. Một hầm ngục mà người chơi có thể khai phá sau khi trở thành hội viên của Tam hội, hoặc sau khi đã hoàn thành một tầng nào đó thuộc hầm ngục học viện Tsukuyomi.

Giống với tên của nó, Thành Karakuri[[note30771](#)] là hầm ngục mang bề ngoài của một ngôi thành Nhật Bản, bên trong được xáo trộn các cạm bẫy và những mảnh khố đặc biệt

Thoạt nhìn, trông nó giống Ooku[[note30770](#)] của thành Edo.

Các bức tường ở lối đi có tạo hình của tấm fusuma[[note30773](#)] và vách ngăn shoji, tạo cảm giác người tham quan như đang bước vào trong một buồng phòng.

Tôi thử cường thể và đập mạnh vào mấy tấm fusuma, kết quả chúng chỉ bị cong nhưng không thể sụp đổ hoàn toàn. Chắc hẳn có một thể lực thần bí nào đó hoạt động tại đây. Kiểu này thì tôi không thể đi lối tắt rồi. Với cả theo kinh nghiệm của tôi cho tới nay, thứ gì cũng có thể xảy ra ở trong một hầm ngục. Chứ tôi chẳng ngại gì dẫm ba cái tấm fusuma không thể sụp.

Rồi, chẳng sao cả. Vấn đề nằm ở sàn nhà. Sàn gỗ thì khó lòng nhận ra, nhưng với những tấm chiếu tatami lại là một chuyện khác. Có cảm giác đàn hồi kỳ cục giống như tôi đang bước đi trên một miếng cao su vậy. Mặc dù ngay từ đầu, việc đi giày lên chiếu tatami đã là điều kỳ quặc rồi.

“Quả nhiên có gì đó kỳ lạ”

Nhìn Ludi, Nanami với Yuika chọc ngoáy vào mấy tấm chiếu tanami, trong lòng tôi tự nhủ, nếu những tấm chiếu là một thứ ái vật, thì chẳng phải chúng đang ở vị trí cực lý tưởng hay sao? Nếu được hóa thân thành một tấm chiếu tatami, tôi sẽ được họ giẫm đạp lên thoải mái và có khi còn được cảm nhận những bờ mông họ đặt lên nữa chứ.

Gì vậy, tôi cảm thấy có gì đó không đúng.

Khi tôi còn đang nổi máu ghen tuông với cái chiếu, Nanami sẵn sàng cung của em ấy. Gần như cùng một

lúc, Yukine-sempai cũng với lấy thanh Naginata.

Tôi lập tức vào thế với chiếc khăn, chuẩn bị katana và ra hiệu mắt với khuôn mặt cẩn trọng của Ludi.

“Cậu chủ, chúng đang tới”

Khoảnh khắc ngắn trôi qua, một vài con quái lộ diện.

Như cái tên của ngôi thành, lũ quái xuất hiện trong Thành Karakuri đều mang phong cách Nhật Bản.

“Azukiarai và Ittan-momen ư”[note30772]

Azukiarai và Ittan-momen không chỉ xuất hiện ở Thành Karakuri, mà chúng còn là lũ quái con xuất hiện ở tầng dưới của các hầm ngục mang phong cách Nhật Bản.

“Giao con biết bay cho tớ”

Ludi nói vậy, tôi để Ittan-momen cho cô ấy và Nanami, trong khi tôi và Yuika lao tới con Azukiarai.

Azukiarai có điều khó chịu nằm ở khả năng đánh xa. Nó hóa ma lực thành một hạt đậu đỏ và phi về phía chúng tôi như một viên đạn.

Dù vậy, tốc độ của viên đạn ấy không quá cao, tôi có thể dễ dàng chặn lại bằng lá chắn khăn.

Và ngay cả cô bé bên cạnh tôi.....

“Sao thế anh?”

Em ấy đập phăng “viên đạn” đi bằng gang tay của mình, mà thậm chí còn chẳng thèm nhìn.

“Dễ như xoi kẹo ấy nhờ”

Nếu để mô tả phong cách chiến đấu của Yuika, thì đó là một trị liệu sư giác đấu. Em ấy vốn dĩ là một nhân vật có tài võ thuật, nhưng nhờ có thể sử dụng cả chùy lẫn kiếm, nên em ấy không cần phải bám theo mỗi con đường học võ.

Dĩ nhiên, Yuika là một nhân vật nổi tiếng và cô bé cũng nhận được một số ưu ái. Tuy là vậy, em ấy vẫn có điểm thất thế. Đó là khi em ấy được đem ra so sánh với [Vũ khí cuối], hay còn gọi Thánh đời đầu, vai trò của họ trong trận chiến bị trùng lặp.

Nhưng mà Yuika lại siêu cấp dễ thương, cặp đôi em đi trong đôi vớ màu đen kéo qua đầu gối với sức hủy diệt bá cháy trước người nhìn, được em ấy gọi là oniichan, trong khi em ấy không phải là em mình, mà gọi một cách nhã nhặn rằng em ấy là vợ tôi. Không đời nào tôi lại không dùng em ấy.

Dù sao thì, nếu không định sử dụng chiến thuật RTA thì tôi có trong đội hình hai trị liệu sư cũng chẳng thành vấn đề, tôi có thể sử dụng cả em ấy lẫn Thánh nữ đời đầu.... Không chỉ thế, em ấy còn khá hợp cạ với cô nàng Thánh nữ đời đầu ấy. Bởi cũng tại Thánh nữ đời đầu thuộc dạng người hơi dị biệt.

“Thôi đi nha, Takioto-san cũng vậy còn gì”

Dẫu sao tôi cũng đã luyện tập khả năng làm việc nhóm với Nanami và Ludi rồi. Nếu có chùng này mà không làm được thì thật đáng trách mà không phải sao?

Tuy nhiên, tôi ngạc nhiên ở chỗ, em ấy đáng số chưa thể thu thập nhiều nguyên tố ma thuật, nhưng lại đã có thể di chuyển giỏi như thế này. Lẽ nào là nằm ở tài năng sẵn có? Trong trò chơi, tôi biết em thuộc một trong số những người tài năng nhất học viện.

“Vậy để lại một con cho em đó, xử lý nó hộ anh nhé”

Nói xong, tôi lao về phía trước và làm chệch hướng những viên đậu đỏ. Có hai con Azukiarai. Tôi dùng fourth hand đâm vào mặt con đầu tiên, tóm lấy đầu nó rồi ném về phía Yuika, cùng lúc tôi tuốt lưỡi gươm katana.

Đảm bảo con thứ hai bị cắt gọn làm đôi, sau đó tôi quay lại nhìn Yuika.

“SEIII”

Đôi găng tay của em ấy đang tỏa ánh sáng màu trắng, phải chăng em ấy dùng một loại kỹ năng nào đó? Cô bé dùng sức toàn cơ thể, giáng cú đấm vào con bị ném bay tới.

“Đấm phát chết luôn cơ à”

“Em không muốn nghe câu đó từ Takioto-san đâu.... Thật lòng mà nói, em chẳng hình dung được mình có cửa thắng anh một chút nào. Thậm chí còn hình dung ra bản thân bị anh chém làm đôi luôn ý”

Tôi gượng cười nhìn Yuika đang đứng nhìn mình chăm chăm.

Dù gì tôi cũng đã tăng sức mạnh hết mức có thể. Nếu một kẻ tận dụng kiến thức trò chơi nhiều như tôi mà còn để thua Yuika, đó là chưa kể tới Iori, thì đừng hòng cạnh tranh được với Tam cường hay với các nữ chính khác.

“Yuika sẽ mạnh hơn thôi. Có động lực là em nhất định sẽ mạnh lên ngay ấy mà”

“Có gì anh lại khẳng định một cách tự tin như thế?”

Vì anh biết chứ sao.

“Mọi người làm tốt lắm. Phối hợp rất ăn ý”

Tiền bối quan sát chúng tôi mỉm cười nói câu đó.

Chuyến đi lần này tôi đã nhờ tiền bối ngồi một chỗ để chúng tôi kiếm kinh nghiệm.

Dĩ nhiên, chị ấy rất sẵn lòng trước lời nhờ vả đó.

Sau khi chúng tôi thu nhặt sợi bông và ma thạch Ittan-momen đánh rơi, cùng ma thạch từ Azukiarai, tiền bối lắm bầm.

“Rồi, đi thôi....”

“À, không, đợi chút Sempai. Thế nào rồi, Nanami?”

Dứt lời, tôi hướng mắt sang Nanami.

“Ừn. Thiết bị cảm biến của Nanami đang nháy kêu. Chắc hẳn nó ở đâu quanh đây thôi”

Sau khi xác nhận với Nanami, tôi dồn sức đánh thật mạnh vào tấm fusuma. Nhưng không có phản ứng.

Đáng số nó phải đâu đó gần đây chứ nhỉ? Lần này tôi đánh sang phía đối diện.

Là tấm bên cạnh sao? Cánh cửa chậm rãi trượt mở với một tiếng kêu giống như có gì đó được mở chốt từ phía trong.

Thứ mở ra là một lối đi. Một lối đi bí ẩn mà tôi phải đi qua để đạt được kỹ năng mình mong muốn.

“Sempai, mình đi qua đây đi!”

“....Chị có cảm giác mình sẽ lại mắc nợ em nữa rồi đây”

Tiền bối cười ngượng ngùng và là người đầu tiên bước vào trong lối đi ấy.

“Ch, chờ đã. Đó là cửa bí mật mà!? Ồ, chẳng phải anh lần đầu tiên tới đây sao, Takioto-san? Với cả, sao mọi người lại bình tĩnh như thế, đó là cánh cửa bí mật đó!?”

Yuika quay ra hỏi mọi người. Tôi đang định đáp lại em ấy bằng câu trả lời đã dự tính từ trước, thì Ludi lên tiếng trước tôi.

“Cậu tập làm quen đi. Sẽ chẳng bao giờ ngờ được Kousuke sẽ làm gì tiếp theo đâu”

“Trước đó, cậu ấy còn thậm chí solo tầng 40 nữa đó” Ludi trả lời vậy rồi nói đuôi chị tiền bối tiến vào trong.

Nhìn Yuika đang ngơ ngác đứng trước cánh cửa bí mật, Nanami gọi em ấy.

“Minh đi thôi Yuika-sama”

Mặt Yuika vẫn bày tỏ cảm giác khó hiểu, nhưng cuối cùng em ấy cũng chịu đi vào trong mà không nói thêm điều gì.

Khi người chơi chúng tôi lần đầu vào [Thành Karakuri] trong Magiex, điều chúng tôi nghĩ ngay tới là lối đi bí mật. Trong số tất cả các hầm ngục, ngôi thành này sở hữu nhiều mật thất, bên trong mỗi mật thất lại chứa nhiều vật phẩm, kỹ năng và trù ần.

Tuy vậy, mặc dù sở hữu nhiều lối đi ần nhất, nhưng không cần đi qua bất kỳ cái nào, người chơi vẫn có thể chinh phục được hầm ngục này.

Do việc có rất nhiều lối đi để khám phá như vậy, nên ngay cả những người chơi mới cũng có thể tìm ra một trong số chúng.

Đó là một thiết lập khá hiếm đối với một hầm ngục, rõ ràng đây là một trong những địa điểm tôi ưa thích, tuy nhiên vẫn có một điều tôi chưa ưng ý. Chính là việc chẳng có gợi ý nào được đưa ra để tìm những lối đi bí mật đó. Chưa kể, chỉ ở những mật thất ấy mới chứa nhiều vật phẩm giá trị và kỹ năng bên trong các bức tượng của nữ thần.

Không biết tôi đã phải vất vả tới mức nào để tìm mấy cái mật thất đó nữa.

Nhưng cũng chính vì hồi đó vất vả nên giờ tôi mới có thể thanh thoi để đi tìm chúng. Bởi tôi đã ghi nhớ toàn bộ vị trí của những mật thất đó rồi còn đâu.

Vậy tôi nên làm gì tiếp theo sau khi chinh phục được tất cả những mật thất đó? Hiện tại chắc tôi cứ quay trở lại lối vào để thử thách hầm ngục một lần nữa. Kỹ năng tầm xa thứ hai tôi muốn dù sao cũng nằm ở gần lối vào.

Khi còn đang bận lên kế hoạch, Nanami gọi tôi.

“Trông cậu chủ thông thả nhỉ?”

“Phải ha, đúng là ta cũng không vội thật...”

Thông thả tới mức có thể từ tốn suy nghĩ thế này cơ mà.

Dù sao chúng tôi vốn đang ở trong vùng an toàn, quái vật sẽ không lộ diện ở đây, nên tất cả mọi người đều có thể thư thả mà không phải sao?

“Thế thì tại mình chơi trò vợ chồng mới cưới đi?”

“...Tự dưng nói gì vậy?”

Đúng là chúng tôi đang rảnh rỗi thật, nhưng tự dưng cái ý tưởng vợ chồng mới cưới từ đâu chui ra thế?

“Mừng chủ nhân trở về. Ngài muốn gì nào? Một thiên thần ư? Một cô hầu gái sao? Hay ngài muốn... Na. Na. Mi?”

Sao em lại uốn éo tạo dáng đủ tư thế trong bộ đồ hầu gái như thế hả? Nhưng phải công nhận trông dễ thương thật.

“Ta không trả lời mà em vẫn chơi sao... với cả, mấy lựa chọn đó không phải giống hệt nhau ư? Thôi thì, ta muốn ăn tối vậy”

“Kyaaa chủ nhân định ăn Nanami ư?”

“...Đi tắm thì sao?”

“Kyaaa ngài sẽ tắm cùng em á!? Thế thì ngài phải kì lưng cho em cơ!”

“Cả hai lựa chọn đều quy về em thôi hả!?”

Lúc tôi cãi lại thì Nanami tùm tùm cười. Hừm, nếu cho tôi chọn thì tôi sẽ chọn đi tắm thôi.

“Umm, hai người vẫn hay chơi mấy trò thế này à...?”

Yuika có vẻ khó hiểu khi thấy chúng tôi đùa giỡn với nhau.

“Đôi khi còn tệ hơn thế này ấy”

Ludi đáp. Tôi muốn phủ nhận điều đó, nhưng nó lại là sự thật.

“...Nhà Hanamura thú vị thật đấy nhỉ?”

“Cả nhà Hanamura đều... toàn là những con người kỳ lạ”

“Toàn người có một không hai thật, nhưng họ đều là người tốt”

Yukine-sempai gượng cười. Có điều mấy lời bồi thêm của chị ấy không ăn thua rồi.

“Nè chủ nhân. Bánh kẹp đó. Để tình yêu ngài dành cho Nanami là vĩnh cửu, em đã thêm NÓ vào phần nguyên liệu”

“Chúng ta vẫn tiếp tục đây à? Em không bỏ độc vào đấy chứ?”

Cái gì mà vĩnh cửu? Nghe thật đáng quan ngại, tôi sẽ không chết vì thứ này đâu nhỉ?

Tôi nhìn cái bánh kẹp em ấy đưa. Hình như cách xếp rau ăn kèm khác với chiếc tôi từng ăn. Thôi thì, trước đây tôi từng ăn bánh em ấy làm rồi nên giờ cứ thử xem.

Khi tôi quyết định cắn một miếng, Nanami mở miệng.

“À nhân tiện bánh đó do Ludi-sama làm đấy”

Nghe vậy, tôi liền hiểu ngay.

Hóa ra đó lý do em ấy đưa cái bánh cho tôi. Tôi đoán em ấy đơn giản muốn nói rằng cái bánh đó do chính tay tiểu thư Ludi làm, nên hãy biết ơn và thưởng thức nó.

Nhưng tôi nghĩ em ấy nên sửa lại cách diễn đạt kỳ quặc ban nãy.

“À, ừm. Kiểu bánh có hơi lạ so với của Nanami nhỉ? Cũng tại tớ không có nhiều thời gian, nên chỉ làm được một cái”

“Không, nó rất ngon. Cảm ơn cậu”

Cái bánh trông bình thường và vị thì rất ngon, tôi nghĩ cô ấy nên tự tin hơn về nó.

“Vậy, vậy sao”

Cô quay mặt đi, nhưng tôi thấy rõ vẻ niềm nở trên khuôn mặt cô ấy.

Dạo gần đây tôi có cảm giác mình nhận được rất nhiều sự quan tâm từ Ludi, không đúng hơn là từ tất cả mọi người. Tôi muốn đền đáp gì đó cho họ sau chuyến đi này.

Dù sao thì cái bánh kẹp này thật sự rất ngon. Ngon ư? Bánh kẹp? Cảm giác tôi đã ăn một thứ gì đó tương tự gần đây... Là khi nào nhỉ? Hừm, cái có mùi giống nước tăng lực ấy? Ờm, là chị Hatsumi? Ai da, đầu tôi đau quá...

“Takioto-san, anh sao thế?”

“K, không có gì. Nghỉ ngơi thêm một chút rồi tới lấy kỹ năng ở ngay phía trước thôi”

Nghe thấy vậy, Yuika nhìn thẳng vào tôi.

“Hả, anh có thể lấy được kỹ năng ư...”

Tôi lại suy tư trong lúc cười nhạt. Chắc tôi có thể nói cho Yuika biết về chuyện này, kể cả Ludi và Sempai có khi cũng đã đoán được ra, thì bản thân tôi vẫn chưa dám đích thân nói cho họ.

Không chỉ riêng Nanami, một ngày nào đó tôi cũng phải cho Ludi và mọi người biết.

Sau khoảng thời gian giải lao, chúng tôi lập tức tiếp tục hành trình của mình.

“Vậy cậu sẽ đạt được kỹ năng gì ở đó?”

Tôi có nên kể cho cô ấy tất tần tật về kỹ năng ấy? Thôi thì cứ kể đi vậy.

“Đó là một kỹ năng tẩu thoát”

“Gì cơ?”

Kỹ năng nhả giả được xếp vào bộ kỹ năng ẩn, nên Ludi không biết về nó cũng là điều hiển nhiên. Trong game, nếu không quen hai nhân vật đó, thì cũng chẳng thể học được kỹ năng nhả giả.

Khi chiêu mộ hai cái người ấy, họ sẽ không ngừng tiết lộ mọi thứ về kỹ năng nhả giả. Chẳng hiểu cái hội ninja làm ăn kiểu gì mà lại cho phép chuyện đó diễn ra nữa...

“Nói theo cách đơn giản, chắc là kỹ năng giúp cậu chạy thoát khỏi kẻ thù”

Đó là một kỹ năng vô cùng hữu dụng để thực hiện chiến thuật RTA (real time attack – một phong cách chơi dạng speed run trong game). Tẩu thoát là một bước quan trọng trong RTA.

Điều phổ biến nhất, khi thực hiện RTA trong các tựa game RPG là vượt những cái ải khó vượt ngay cả khi cấp độ người chơi còn chưa đủ. Nói ngắn gọn là bạn sẽ tiến một mạch tới nửa sau của cốt truyện khi còn ở cấp độ thấp, bằng cách chạy trốn khỏi kẻ thù.

Vì sao lại làm trò đó? Rất nhiều lý do có thể đưa ra. Ví dụ kiếm vũ khí mạnh ngay từ giai đoạn đầu của game, chiêu mộ các thành viên từ những cái ải đó, thu thập những vật phẩm và kỹ năng hữu ích mà bạn không thể đạt được từ sớm theo cách thông thường, hoặc cường hóa vật phẩm ở chỗ các NPC.

Phải rồi, để tăng cường sức mạnh cho nhân vật chính và đồng đội trong khi cấp độ của họ còn thấp nữa. Mua vật phẩm quá giới hạn cấp độ của mình, tăng lực chiến và cấp của bạn tới mức đánh bại kẻ thù chỉ sau một đòn. Khi xét tính hiệu quả thì đó là cách làm tối ưu nhất.

Tất nhiên, trong MagicalExplorer bạn cũng có thể làm điều tương tự. Tránh mặt tất cả các kẻ thù trong hàm ngục tân thủ, người chơi có thể đánh bại boss chỉ với hỏa thạch rồi quay trở lại bằng cổng ma thuật. Tiếp đến, sau khi đã trang bị đủ vũ khí và giáp, người chơi có thể tới hàm ngục khác cung cấp nhiều điểm kinh nghiệm hơn.

Thực ra ban đầu tôi đã tính thực hiện kế hoạch đó, đồng thời cũng đã chuẩn bị một số bước trong nước đi ấy.

Mỗi tội thế giới này không phải game.

Dù tôi kiếm điểm kinh nghiệm (ma tố) và cải thiện kỹ năng cơ bản ở mức độ nào đó, thì với những người có khả năng chiến đấu tốt như Claris hay Yukine-sempai, tôi vẫn sẽ thất bại thôi.

Để mài giũa khả năng chiến đấu, sẽ cần tham gia các trận đấu tập, đánh nhau với đa dạng loại quái vật và quái mạnh.

Vậy nên, việc dồn toàn bộ vũ khí mạnh kiếm được để tiêu diệt kẻ thù là điều không hề lãng phí.

Và thứ vũ khí mạnh nhất vẫn là tăng sức mạnh một cách hiệu quả, nâng cao kỹ năng của bản thân cùng với cả những thành viên khác trong nhóm.

Thế nên tôi mới nghĩ cách tối ưu để mạnh lên. Trong khi cách đại trà để kiếm điểm kinh nghiệm (ma tố) là vào hàm ngục. Tránh đụng độ lũ quái con, nhanh chóng tẩu thoát tiết kiệm thời gian là điều cần thiết.

Đó là phần quan trọng nhất trong RTA, nhưng còn cách khác tối ưu hơn. Đó là tăng sự nhanh nhẹn.

Trong game, tăng chỉ số nhanh nhẹn giúp đẩy nhanh thứ tự hành động cho nhân vật.

Còn ở ngoài đời thì sao?

Nếu như thế khiến mỗi hành động của tôi càng trở nên nhanh nhẹn hơn, theo tôi nghĩ, đó sẽ là cách rất tuyệt vời để tăng sức mạnh.

Như vậy chắc chắn kỹ năng tôi chuẩn bị nhận được sẽ cực kỳ hữu dụng.

Chúng tôi tiếp tục đánh bại những con quái xuất hiện và tiến sâu vào trong. Sau đó chúng tôi tới một nơi giống sảnh chờ. Ở đó có vài cái bàn gỗ cùng một số những cuộn giấy, nhưng thực ra tôi không cần phải đọc chúng.

Có hai điều cần làm để lấy được kỹ năng tẩu thoát. Đầu tiên là tìm cánh cửa bí mật dẫn tới nơi này mà không có bất kỳ chỉ dẫn nào. Thứ hai là giải đố.

Có cuộn giấy chứa gợi ý để giải câu đố ở tầng cuối nhưng... với kiến thức sẵn có từ game, trong đầu tôi đã biết rõ câu trả lời rồi.

Sau khi lấy được skill đó, chúng tôi rời hầm ngục. Ngay khi tôi định đi tắm để thay đổi tâm trạng, như thể có ai đó chờ tới giây phút này, tôi nhận được một tin nhắn. Cứ định ninh mình bị theo dõi, nhưng nhanh chóng tôi phủ nhận ý nghĩ đó.

Bởi có lẽ tin nhắn không thể gửi đến do tôi lúc ấy đang ở trong hầm ngục. Người gửi là Chủ trì Benito.

“Yuika, em ấy chắc sẽ đến thật đấy”

“Ồ, anh đang nói về chuyện gì?”

Tôi liền mở tin nhắn để xem nội dung bên trong. Phải, là về chuyện đó. Và nhiều khả năng có khi tôi bị nguyên rùa luôn rồi hay sao ý? Tôi muốn tránh điều này hết mức có thể, nhưng cuối cùng nó vẫn xảy ra. Ludi và Yuika để ý thấy khuôn mặt cay đắng của tôi, họ ngó vào trong Tsukuyomi từ bên cạnh.

“Hề, một cuộc thi chứ không phải đấu tay đôi à? Chưa kể địa điểm cũng là một hầm ngục nữa”

Có lẽ họ tránh tổ chức một trận đấu tay đôi bởi Yuika nhiều khả năng dễ bị gây chú ý. Nhưng cũng bởi vì thế mà họ chọn cái nơi đó còn gì... Việc này phiền phức thật.

Làm thế để làm gì? Nhưng sao tôi dám giải thích cho họ biết đó là nơi ta thu thập các CG (ảnh minh họa) ero cơ chứ.

Không, việc đó chưa chắc sẽ xảy ra.

Và mấy cái viễn cảnh ero từ hầm ngục cũng không thể hiện ra trừ khi Gabby tự mình tham gia sự kiện đó, tôi có thể đề phòng chuyện này diễn ra.

Với cả hiện tại tôi có thể tự thay đổi vị trí tổ chức mà. Chỉ là một trận đấu tập nên chắc họ sẽ cho phép thôi. Tạm thời giờ cứ đi đàm phán với họ cái đã.